

OROSZI ZSUZSANNA
Angliai levél Törökországba

London, 2005. február 2.

Édes Öcsém!

Kézhez vevém leveleit, s egyúttal kérem kegyelmedet, reám ne haragudjék, hogy oly régóta tollam tentába nem mártottam, és kínzó magányát kegyelmednek friss, hazai pletykákkal nem oldottam.

Azonban úgy hívém, hogy kegyelmed már kitalálta hosszú hallgatásom okát, s azt is, hogy Isten kegyelméből, ha hazánk nem is, de otthonunk máshová tevődött át.

Nem tudom, a csillagok milyen sorsot kényszerítenek reánk ittlétünkben, s azt sem, mily hatalmas az a kenyér-rakás, melyet itt pusztítani fogunk – az már bizonyos, hogy húsból keveset, mivel az itt ehetetlen –, de kérjük azért az Istent, hogy mindezt lelki javunkra fordítsa.

Nem elmélkedem tovább s nem kutatom a kifürkészhetetlent, hanem leírom megérkezésünket. Így, édes öcsém, kegyelmed is megítélheti, mily világ fogadott bennünket. Legyen hát, mint szokott, figyelmes a hallgatással.

Repülőgépünket lekéstük, elnéztük annak indulási idejét, így arra szorítottunk, hogy fél napon át – egyéb dolgunk nem lévén – a jövődön tűnődjünk. Semmire sem jutván, felültünk az esti járatra, s 8 óra tájban a Heathrow repülőtérre ereszkedtünk. Kegyelmed 6 hónapos kicsi rokona úgy csimpaszkodott belém az út alatt, mint egy kismajom, abban bízhatott szegény, hogy megóvhatom az életét a légörvények játsszó kedvétől.

Nehéz volt szüleinktől elválnunk, nem tudhatták, hogy iskolai kirándulásra kísérnek, avagy mindörökre válnak el tőlünk.

A ház, melyben szállásunk kijelölték a St. Andrew's Hillen, igen takaros volna. Két gondolatnyi séta innen a Szent Pál katedrális és három a Temze partja a Millenium Bridge-nél, melyen ha állok, a Towert, a Tower Bridge-t, a Globe színházat, a Tate Modern (Galériát), a másik irányban a Parlamentet és az

Óriáskereket, más néven a London Eye-t láthatom. Ez utóbbi igen kedvelt helye a bémész turistáknak, vágnak erre fölkapaszkodni, s magasból szemlélni, megismerni ezt a nagy, síkságon elterülő várost.

Ha a hétköznapokból kiemelkedvén turistaságra adjuk majd magunkat, könnyedén megcsudálhatunk mindent, amit az angol mutatni büszke, és azt, ami körülötte van.

Este 10 órakor tehát a taxiból kihántottuk magunk, s ott állottunk a földicsért ház előtt két hatalmas bőrrönddel és a babakocsiban alvó babánkkal. Kezünkben a kulccsal fölmentünk négy lépcsőt az ajtóig, majd az ajtót megnyitván, 14-et le a lakásunkba. Basement flat, mondja az angol, s nekünk alkalmunk lesz e szótárba való kifejezésnek élményeinkkel, érzéseinkkel béhálózza a lelkünk még ismeretlen zugában otthont teremteni.

Az élmények sora azzal a 6 C^o fokkal indult, ami bévül fogadott, s engem, csecsemőm féltése miatti aggodalom szorongatott. Melegebbet pedig nem csinálhattunk, mert a fűtés nem működött. Kétségbeesésünkben a sütőt gyújtottuk be, de azzal semmit se értünk, hiszen a konyhában nem alhattunk. A kicsi gyermeket jól beöltöztetve, fáradtan pihenni tértünk.

Dunyhánk alatt dideregtünk, s elaluvásig férjuralommal arról beszélgettünk, hogy az intő jelek ellenére hihetünk-e még a szerencsénkben. A mái napra ébredtünk, s mostan ezt az idegen életet megkezdjük.

Az egészségünkre vigyázunk, ha tudunk, s kegyelmed szeretetünkben továbbra is megtartjuk.

